

1. Na temelju točke III. Odluke o objavljivanju konvencija Međunarodne organizacije rada kojih je Republika Hrvatska stranka na temelju notifikacije o sukcesiji («Narodne novine – Međunarodni ugovori» broj 6/95), Ministarstvo rada i socijalne skrbi Republike Hrvatske objavljuje Konvenciju o plaćenom godišnjem odmoru (revidirana).

2. Tekst Konvencije u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

Konvencija 132

Konvencija o plaćenom godišnjem odmoru (revidirana)

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, sastavši se na svom pedeset i četvrtom zasjedanju 3. lipnja 1970., i odlučivši prihvatiti određene prijedloge u vezi s plaćenim godišnjim odmorom, a što je četvrta točka dnevnog reda zasjedanja, i odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije, usvaja dvadeset i četvrtog lipnja tisuću devetsto sedamdesete godine sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o plaćenom odmoru (revidirana) iz 1970.:

Članak 1.

Odredbe ove Konvencije, ukoliko se i u dijelu u kojem se ne primjenjuju kroz kolektivne ugovore, arbitražne odluke, sudske presude, statutarna tijela za utvrđivanje plaća ili na drugi način koji je u skladu s nacionalnom praksom primjeren nacionalnim uvjetima, moraju se primijeniti kroz nacionalne zakone ili druge propise.

Članak 2.

1. Ova Konvencija primjenjuje se na sve zaposlene osobe, osim na pomorce.

2. Ukoliko je to potrebno, nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u zemlji mogu, nakon savjetovanja s organizacijama zainteresiranih poslodavaca i radnika, gdje one postoje, poduzeti mjere kako bi se iz primjene ove Konvencije izuzele ograničene kategorije zaposlenih osoba u odnosu na čije se zaposlenje u provedbi ili vezano za ustavna ili zakonodavna pitanja javljaju posebni problemi bitne naravi.

3. Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju mora, u svom prvom izvješću o primjeni Konvencije koja se podnosi na temelju članka 22. Statuta Međunarodne organizacije rada, nabrojiti sve kategorije koje su izuzete u skladu s odredbom stavka 2. ovoga članka, navodeći za to razloge, te mora u sljedećim izvješćima navesti stanje svog zakonodavstva i prakse u odnosu na izuzete kategorije, kao i u kojem opsegu su se primjenjivale ili se predlažu primjenjivati odredbe Konvencije u odnosu na te kategorije.

Članak 3.

1. Svaka osoba na koju se ova Konvencija primjenjuje ima pravo na plaćeni godišnji odmor u utvrđenom najkraćem trajanju.

2. Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju mora utvrditi dužinu trajanja odmora u izjavi priloženoj uz njezinu ratifikaciju.

3. Odmor ne smije ni u kojem slučaju biti kraći od tri radna tjedna za godinu dana rada.

4. Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može naknadno, u dodatnoj izjavi, obavijestiti glavnog ravnatelja Međunarodnog ureda rada da utvrđuje duže trajanje odmora od onog utvrđenog u vrijeme ratifikacije.

Članak 4.

1. Osoba čiji radni odnos u određenoj godini traje kraće vrijeme od onoga koje je potrebno za stjecanje prava na puni odmor propisan prethodnim člankom, ima, u odnosu na tu godinu, pravo

na dio plaćenog odmora razmjeran dužini trajanja radnog odnosa tijekom te godine.

2. Izraz »godina« u stavku 1. ovoga članka znači kalendarsku godinu ili bilo koje drugo razdoblje istog trajanja koje utvrdi nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u određenoj državi.

Članak 5.

1. Stjecanje prava na plaćeni godišnji odmor može se uvjetovati minimalnim trajanjem radnog odnosa.

2. Dužinu takvog kvalificirajućeg razdoblja mora utvrditi nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u određenoj državi, ali ono ne smije biti duže od šest mjeseci.

3. Način na koji se izračunava dužina trajanja radnog odnosa u svrhu stjecanja prava na odmor utvrđuje nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi.

4. Pod uvjetima koje utvrdi nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi, izostanak s posla iz razloga koji su izvan kontrole dotične zaposlene osobe kao što su bolest, ozljeda ili majčinstvo smatra se dijelom vremena provedenog na radu.

Članak 6.

1. Državni i uobičajeni blagdani, bez obzira padaju li u vrijeme korištenja godišnjeg odmora ili ne, ne smiju se uračunavati kao dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora propisanog člankom 3., stavkom 3. ove Konvencije.

2. Pod uvjetima koje utvrdi nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi razdoblje nesposobnosti za rad koja nastane kao posljedica bolesti ili ozljede može se ne uračunavati kao dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora propisanog člankom 3., stavkom 3. ove Konvencije.

Članak 7.

1. Svaka osoba koja koristi odmor predviđen ovom Konvencijom mora primiti za cijelo razdoblje tog odmora barem svoju uobičajenu ili prosječnu plaću (uključujući gotovinsku protuvrijednost bilo kojeg dijela te plaće koji se isplaćuje u naravi, a koji nije trajna naknada koja se ostvaruje bez obzira na to je li osoba na odmoru ili nije) obračunatu na način kojeg utvrdi nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi.

2. Iznosi koji se duguju na temelju stavka 1. ovoga članka moraju se platiti dotičnoj osobi prije korištenja odmora, osim ako nije drukčije predviđeno nekim sporazumom koji se primjenjuje na tu osobu i poslodavca.

Članak 8.

1. Nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi mogu odobriti raspoređivanje plaćenog godišnjeg odmora u dijelove.

2. Jedan od dijelova mora biti u trajanju od najmanje dva radna tjedna neprekidno, osim ako nije drukčije predviđeno nekim sporazumom koji se primjenjuje na poslodavca i dotičnu zaposlenu osobu i pod uvjetom da je ta osoba na temelju dužine svog radnog odnosa stekla pravo na to razdoblje.

Članak 9.

1. Dio plaćenog godišnjeg odmora u neprekidnom trajanju iz članka 8., stavka 2. ove Konvencije odobrava se i koristi najkasnije u roku od godine dana, a ostatak plaćenog godišnjeg odmora najkasnije u roku od osamnaest mjeseci, od kraja godine u kojoj je ostvareno pravo na odmor.

2. Korištenje svakog dijela godišnjeg odmora koji je duži od navedenog minimuma može se odgoditi, uz pristanak dotične zaposlene osobe, do nekog daljnjeg utvrđenog roka nakon proteka razdoblja navedenog u stavku 1. ovoga članka.

3. Minimalno trajanje i vremenski rok na koje se odnosi stavak 2. ovoga članka mora utvrditi nadležna vlast nakon savjetovanja s organizacijama zainteresiranih poslodavaca i radnika, ili se oni utvrđuju u postupku kolektivnog pregovaranja ili na drugi način u skladu s nacionalnom praksom i primjereno nacionalnim uvjetima.

Članak 10.

1. Vrijeme korištenja odmora određuje poslodavac nakon savjetovanja s dotičnom zaposlenom osobom ili njenim predstavnikom, ako to nije utvrđeno pravilnikom, kolektivnim ugovorom, arbitražnom odlukom ili na drugi način u skladu s nacionalnom praksom.

2. Prilikom utvrđivanja vremena korištenja odmora, uzet će se u obzir potrebe posla i mogućnosti odmaranja i opuštanja koje su na raspolaganju zaposlenoj osobi.

Članak 11.

Zaposlena osoba koja je navršila minimalno razdoblje provedeno na radu jednako onome razdoblju koje se može utvrditi kao uvjet na temelju članka 5., stavka 1. ove Konvencije, ima, nakon prestanka zaposlenja, pravo koristiti plaćeni odmor u trajanju razmjernom dužini razdoblja provedenog na radu za koji nije koristila takav odmor ili na nadoknadu umjesto toga, ili na protuvrijednost u obliku kredita za odmor.

Članak 12.

Svaki sporazum o odricanju prava na minimalni plaćeni godišnji odmor propisan člankom 3, stavkom 3. ove Konvencije ili o odustajanju od takvog odmora u zamjenu za naknadu ili nešto drugo primjereno nacionalnim uvjetima, ništav je ili zabranjen.

Članak 13.

Nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi mogu utvrditi posebna pravila za slučajeve kada zaposlena osoba, za vrijeme odmora, obavlja plaćenu djelatnost koja je u suprotnosti sa svrhom odmora.

Članak 14.

Kako bi se osigurala pravilna primjena i provedba propisa ili odredaba kojima se reguliraju plaćeni odmori moraju se poduzeti djelotvorne mjere, kroz inspekcijski ili drugi nadzor, primjerene načinu na koji se primjenjuju odredbe ove Konvencije.

Članak 15.

1. Svaka članica može prihvatiti obveze iz ove Konvencije odvojeno:

- (a) za osobe zaposlene u gospodarskim djelatnostima, osim u poljoprivredi;
- (b) za osobe zaposlene u poljoprivredi.

2. Svaka članica mora navesti u svojoj ratifikaciji prihvaća li obveze iz Konvencije u odnosu na osobe iz podstavka (a) stavka 1. ovoga članka, u odnosu na osobe iz podstavka (b) stavka 1. ovoga članka, ili u odnosu na obje skupine osoba.

3. Svaka članica koja je prilikom ratifikacije prihvatila obveze iz ove Konvencije samo u odnosu na osobe iz podstavka (a) stavka 1. ovoga članka ili samo u odnosu na osobe iz podstavka (b) stavka 1. ovoga članka može naknadno notificirati glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada da prihvaća obveze iz ove Konvencije u odnosu na sve osobe na koje se Konvencija primjenjuje.

Članak 16.

Ova Konvencija revidira Konvenciju o plaćenom odmoru iz 1936. i Konvenciju o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952., pod sljedećim uvjetima:

(a) prihvaćanje obveza iz ove Konvencije u odnosu na osobe zaposlene u gospodarskim djelatnostima, osim u poljoprivredi, od strane članice koja je stranka Konvencije o plaćenom odmoru iz 1936., *ipso iure* znači otkazivanje te konvencije;

(b) prihvaćanje obveza iz ove Konvencije u odnosu na osobe zaposlene u poljoprivredi od strane članice koja je stranka Konvencije o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952., *ipso iure* znači otkazivanje te konvencije;

(c) stupanjem na snagu ove Konvencije ne zatvara se za daljnju ratifikaciju Konvencija o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952.

Članak 17.

Formalne ratifikacije ove Konvencije priopćavaju se glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 18.

1. Ova Konvencija obvezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrirane kod glavnog ravnatelja.

2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada su kod glavnog ravnatelja registrirane ratifikacije dviju članica.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu dvanaest mjeseci nakon datuma registracije njene ratifikacije.

Članak 19.

1. Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati nakon proteka razdoblja od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, aktom kojeg dostavlja glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije. Ovakav otkaz proizvodi pravni učinak godinu dana nakon datuma kad je registriran.

2. Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju, i koja u roku od godine dana nakon proteka razdoblja od deset godina iz prethodnog stavka ne otkáže Konvenciju prema odredbi ovoga članka, bit će obvezana za još jedno razdoblje od deset godina, a nakon toga može otkazati Konvenciju po proteku svakog novog razdoblja od deset godina prema uvjetima predviđenim u ovome članku.

Članak 20.

1. Glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada notificira svim članicama Međunarodne organizacije rada registraciju svih ratifikacija ili otkaza što su mu priopćile članice Organizacije.

2. Notificirajući članicama Organizacije registraciju druge dostavljene mu ratifikacije koja je potrebna da ova Konvencija stupi na snagu, glavni ravnatelj mora upozoriti članice Organizacije na datum kada Konvencija stupa na snagu.

Članak 21.

Glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada priopćuje glavnom tajniku Ujedinjenih naroda radi registracije u skladu s odredbom članka 102. Povelje Ujedinjenih naroda potpune podatke o svim ratifikacijama i aktima o otkazivanju što ih je registrirao u skladu s odredbama prethodnih članaka.

Članak 22.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada podnijet će Općoj konferenciji izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotrit će potrebu uvrštavanja pitanja njene potpune ili djelomične revizije na dnevni red Konferencije.

Članak 23.

1. Ako Konferencija usvoji novu konvenciju, koja bi ovu Konvenciju revidirala u cijelosti ili djelomično, tada, ako se novom konvencijom ne odredi drukčije:

(a) ratifikacija nove revidirajuće konvencije od strane članice *ipso iure* znači otkazivanje ove Konvencije bez obzira na odredbu članka 12., ako, i kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu;

(b) od datuma kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu, ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članicama.

2. Ova Konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za one članice koje su je ratificirale, a koje nisu ratificirale revidirajuću konvenciju.

Članak 24.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su vjerodostojni.

Urbroj: 524-01-02-01
Zagreb, 31. siječnja 2002.

Ministar
rada i socijalne skrbi
Davorko Vidović, v. r.